

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมไทยเรื่องเพศหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเพศถูกกำหนดว่าไม่ควรเปิดเผยหรือพูดในที่สาธารณะ เรื่องเพศจึงเป็นเรื่องน่าอายเป็นเรื่องที่ต้องปกปิดหรือเป็นเรื่องลึกลับประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือ ส่วนใหญ่แล้วบิดามารดาไม่กล้าให้ความรู้แก่บุตรเรื่องเพศศึกษา เพราะไม่มีความมั่นใจในเรื่องนี้ไม่รู้จะบอกกับเด็กอย่างไร และยังคงคิดไปผิด ๆ ว่า ถ้าให้ความรู้แก่บุตรแล้วเกรงว่าจะทำให้เกิดความอยากรู้อยากลองจะเป็นการชี้นำที่ไม่เหมาะสม ค่านิยมและความคิดดังกล่าวจึงมีผลให้สังคมไทยโดยเฉพาะบิดามารดามองข้าม ไม่ค่อยได้กล่าวถึงเรื่องเพศอย่างเปิดเผยแก่บุตรหรือไม่ได้มีการอบรมบุตรให้มีความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องเพศมากนัก ไม่ว่าจะเป็นด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจอารมณ์สังคม รวมทั้งธรรมชาติของความต้องการทางเพศ ความแตกต่างทางสรีระระหว่างเพศ และการให้ความรู้คำแนะนำที่ถูกต้อง ในเรื่องการดูแลป้องกันตนเอง และหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

จากการที่บิดามารดาขาดการเตรียมความพร้อมในการให้ความกระจ่างและให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศแก่บุตร ส่งผลให้บุตรที่เข้าสู่วัยรุ่นซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะทางสรีระอันเนื่องมาจากพัฒนาการทางร่างกายที่ผลิตฮอร์โมนเพศขึ้นและเกิดแรงผลักดันทางเพศ (Sex drive) เริ่มมีความรู้สึกสับสน วิดกกังวล และมีปัญหาในการปรับตัว กอปรกับธรรมชาติของเด็กซึ่งเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็นอยากรู้อยากลองในทุก ๆ ด้าน จึงเป็นแรงเสริมให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากลองในเรื่องเพศโดยขาดการพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบและถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้วัยรุ่นจะได้รับความรู้เรื่องเพศจากการสอนในโรงเรียนและจากสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ และโทรทัศน์ รวมทั้งกลุ่มสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน แล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่เพียงพอ บางครั้งสื่อบางชนิดก็มิได้ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริง มักเน้นหนักด้านข้อความ รูปภาพที่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศมากกว่าด้านวิชาการ ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อวัยรุ่นมากกว่าจะเป็นประโยชน์ (พรภิมล แก้วกมล, 2539) จึงทำให้วัยรุ่นพยายามแสวงหาความรู้และทดลองในเรื่องเพศด้วยตนเองโดยการเริ่มสนใจต่อเพศ

ตรงข้าม และคิดได้ฟันถึงความสัมพันธ์ทางเพศ ประกอบกับสภาพสังคมปัจจุบันที่วัยรุ่นมีอิสระเสรีทางเพศมากขึ้นและสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งยั่วยุทางเพศต่าง ๆ ทำให้วัยรุ่นอาจมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะวัยรุ่นที่ยังศึกษาอยู่ในสถานศึกษา

จากการรวบรวมรายงานของ จันทรเพ็ญ ชูประภาวรรณ และคณะ (2541) พบว่า เด็กและเยาวชนวัยรุ่น (อายุ 15-24 ปี) มีวิธีการดำเนินชีวิตนอกบ้านมากขึ้น กลุ่มในเมืองมีการใช้จ่ายมากกว่าในชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าใช้จ่ายในด้านบันเทิงในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการบริโภคแอลกอฮอล์ด้วย วัยรุ่นชายถูกชักชวนและอยากทดลอง ส่วนวัยรุ่นหญิงอยากทดลองและดื่มสุราเพื่อเข้าสังคม เพื่อนมีบทบาทสูงต่อเด็กและเยาวชนมากกว่าบิดามารดา โดยเฉพาะเรื่องการชักชวนให้ใช้ยาเสพติดหรือเรื่องพฤติกรรมทางเพศ นอกจากนี้ เยาวชนชายในชนบท ร้อยละ 23 ในเมืองร้อยละ 28 และเยาวชนหญิงประมาณร้อยละ 5 ทั้งในเมืองและชนบท มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกก่อนอายุ 15 ปี กว่าร้อยละ 90 ของเยาวชนชาย มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และส่วนใหญ่เกินครึ่งไม่ได้มีการป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์และยังพบอีกว่าเยาวชน 1 ใน 4 คน มีปัญหาสุขภาพจิต

ในสภาพการณ์ปัจจุบันของจังหวัดเชียงใหม่ จากผลการศึกษาโครงการเครือข่ายวิถีชีวิตในเมือง (Life-net) (วารุณี ฟองแก้ว, 2541) พบว่า

1. เด็กและวัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในเมืองที่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ยามค่ำคืน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนและนักศึกษา
2. เด็กและวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การเที่ยวกลางคืน มีการดื่มเหล้า เสพยาเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกัน การมีคู่อริและคู่นอนหลายคนหารายได้พิเศษ (ขายบริการทางเพศและยาเสพติด) จากพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าวทำให้เด็กและเยาวชนมีปัญหามากขึ้น และเป็นปัญหาที่ซับซ้อนมาก
3. เด็กและวัยรุ่นต้องการพี่เลี้ยงที่จะให้คำปรึกษาและร่วมวางแผนแก้ไขปัญหา เพื่อการปรับตัวให้สามารถอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีความสุข
4. การพัฒนาทักษะชีวิตสำหรับการปรับตัวเพื่ออยู่ในสังคมได้นั้น ควรเริ่มตั้งแต่เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (อายุประมาณ 13 ปี) เป็นต้นมา เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันพบว่าเด็กเหล่านี้เริ่มคบเพื่อนและเรียนรู้สังคมมากขึ้น ทำให้เด็กเริ่มมีพฤติกรรมเสี่ยงมากขึ้นด้วย

ปัญหาที่กำลังทวีความรุนแรงในสังคมอีกประการหนึ่งคือ ปัญหาการตั้งครรภ์และการทำแท้ง เมื่อพิจารณาตัวเลขที่เกี่ยวกับการตั้งครรภ์และการมีบุตรคนแรกก่อนอายุ 20 ปี มีอยู่ถึงร้อยละ 23

(Chayoran, Kamnuansilpa, Knodel, 1998 อ้างใน นภภรณ์ หะวานนท์, 2539) อย่างไรก็ตามตัวเลขการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในงานสำรวจที่นับเฉพาะการตั้งครรภ์ที่มีการคลอดเท่านั้น การตั้งครรภ์ที่ยุติลงด้วยการทำแท้งมิได้นับรวมอยู่ด้วย สำหรับการคาดประมาณตัวเลขของการทำแท้งในสังคมไทยสำรวจจากหญิงที่ทำแท้งมีอาการแทรกซ้อนจนต้องเข้ารับการรักษาในสถานบริการของรัฐหรือเอกชนหญิงที่อยู่ในกลุ่มวัยรุ่นอายุไม่เกิน 20 ปี มีถึงร้อยละ 50 ของผู้หญิงที่ได้รับการรักษาทั้งหมด (ศุภมาส เศรษฐพงษ์กุล และปาริษฐ์ ผลประเสริฐ, 2536, Koetsawang, 1993 อ้างแล้วในวราภรณ์ หะวานนท์)

ดังนั้น การจะทำความเข้าใจต่อสิ่งที่เป็ที่มาของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จึงต้องให้ความสำคัญกับความหมายของวัยรุ่นชายหญิงต่อเรื่องเพศ ซึ่งจะพบว่าวัยรุ่นให้ความหมายที่เกี่ยวกับความเป็นเพศชายและเพศหญิงไม่เหมือนกันประเด็นสำคัญในการทำความเข้าใจกับความหมายในเรื่องเพศของวัยรุ่น ก็คือสิ่งที่วัยรุ่นคิด เชื่อ หรือให้คุณค่าอาจมีความแตกต่างจากสิ่งที่เป็บรรทัดฐานหลักของสังคมที่คาดหวังจากตัววัยรุ่นได้ เช่น สังคมอาจคาดหวังว่าวัยรุ่นไม่ควรมีส่วนร่วมโดยตรงในเรื่องเพศสัมพันธ์ เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจึงเป็นสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นความผิด แต่วัยรุ่นอาจให้ความหมายของความสัมพันธ์ทางเพศในช่วงนี้ว่าเป็นประสบการณ์ที่ตนควรได้เรียนรู้ ดังนั้นการศึกษาความหมายในเรื่องเพศของวัยรุ่น จึงต้องศึกษาจากจุดยืนของวัยรุ่นเองจึงจะทำให้เกิดความเข้าใจในวิธีคิดและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น นอกจากนี้การศึกษาในส่วนนี้ยังควรได้ศึกษาว่าความหมายและการตีความที่วัยรุ่นมีอยู่นั้นได้ก่อรูปหรือมีพัฒนาการขึ้นมามีอย่างไร ซึ่งจำเป็นจะต้องให้ความสำคัญกับกระบวนการขัดเกลาที่วัยรุ่นได้รับทั้งจากครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน และสื่อต่าง ๆ

ประกอบกับสภาพความเป็นจริงของสังคม รูปแบบในการดำเนินชีวิตของครอบครัวและสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากครอบครัวขยายมาเป็นครอบครัวเดี่ยว บางครอบครัวต้องส่งบุตรหลานไปอยู่หอพัก อยู่กับญาติ ทำให้ขาดผู้ดูแลที่มีประสบการณ์ของชีวิต เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย คอยอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีงามและวัฒนธรรมประเพณีของไทย ซึ่ง อัญชลี คติอนุรักษ์ (2535) พบว่านักศึกษาที่พักบ้านเพื่อนและเช่าหอพัก จะมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาที่พักอยู่กับบิดามารดา ส่วนบางครอบครัวมีปัญหาครอบครัวแม้ว่าบุตรหลานจะอาศัยอยู่กับบิดามารดา แต่โอกาสในการพบปะพูดคุยกันลดลง เพราะต้องออกไปทำงานนอกบ้านไม่มีเวลาให้บุตรหลาน บางครอบครัวมีปัญหาเรื่องหย่าร้าง จึงทำให้ขาดความรัก ความอบอุ่น จากการศึกษาของ บอนด์ (Bond, K., 1995 อ้างใน วารุณี ฟองแก้ว, 2541) พบว่าหอพักและสถานเริงรมย์เป็นแหล่งที่เกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศ และการเสพสารเสพติดสูงกว่าสถานประกอบการอื่น ๆ ชลอสรี แดงเปี่ยมและประยงค์ ลิ้มตระกูล (2528) ยังพบอีกว่าครอบครัวที่มี

สัมพันธ์ภาพไม่ดี ไม่มีเวลาให้กับบุตรหลาน แต่ใช้เงินเป็นตัวแทนของความรักจะเกิดผลเสียกับลูกหลานมาก เพราะนักเรียนชายที่มีรายได้สูง จะมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการเป็นกามโรคมากกว่านักเรียนชายที่มีรายได้ต่ำ

เมื่อพลังความสัมพันธ์ในบรรดาเครือญาติเสื่อมคลายลงและบทบาทของบิดามารดาค่อยความหมายลง เนื่องจากใช้ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่อยู่กับการทำงานนอกบ้าน กลุ่มอื่น ๆ ก็ได้เข้ามา มีบทบาทสำคัญในการอบรมสั่งสอนและปลูกฝังค่านิยมให้แก่เด็ก ๆ แทนครอบครัว เช่น โรงเรียน กลุ่มเพื่อนนอกบ้าน (เสริน ปุณณะหิตานนท์, 2527) จากผลการศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติด้านการมีเพศสัมพันธ์ของประชากรวัยรุ่นทั่วโลกจาก 14 ประเทศ พบว่าส่วนใหญ่เรียนรู้เรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมากที่สุดโดยร้อยละ 28 เรียนรู้จากเพื่อน ร้อยละ 22 จากคู่อริ และร้อยละ 18 จากการอ่านหนังสือ ในขณะที่บิดามารดามีบทบาทในเรื่องนี้เท่ากับศูนย์ (กุศล สุนทรธาดา อ้างใน วิมล โรมา และฉัตรลดา กาญจนสุทธิแสง, 2540) ซึ่งในความเป็นจริงแล้วบิดามารดาควรเป็นบุคคลแรกหรือเป็นแหล่งข้อมูลเบื้องต้นในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศให้แก่บุตรตั้งแต่ วัยเด็กเพื่อมิให้ได้รับข้อมูลที่ไม่ถูกต้องจากแหล่งอื่นซึ่งผลจากการที่วัยรุ่นขาดที่ปรึกษาที่ดีโดยเฉพาะปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องเพศ วัยรุ่นอาจจะไปแสวงหาความรู้เอง เช่น หนังสือลามก วิดีโอที่เกี่ยวกับการร่วมเพศ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะมีผลทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศที่รุนแรงได้ และก่อให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร (ศิริพร พุทธรังษี, 2538)

ดังนั้น บิดามารดาซึ่งเป็นบุคคลใกล้ชิดกับบุตรมากที่สุด จึงมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการสร้างองค์ความรู้ในเรื่องเพศและการแสดงออกทางเพศอย่างเหมาะสม เพราะจะเป็นพื้นฐานที่จะช่วยสังคมให้มีความเข้าใจกับประเด็นปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันเรื่องนี้ เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์วัยรุ่น การทำแท้งผิดกฎหมายมากกว่าการพยายามแก้ปัญหาที่ปลายเหตุอย่างที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กอปรกับสภาพแวดล้อมและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่มีความเหมาะสมที่จะเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยการศึกษาจากแบบอย่างคำสั่งสอน การแนะนำทาง หรือคำแนะนำต่าง ๆ ตลอดจนการปลูกฝังค่านิยมที่ดีในเรื่องเพศให้แก่วัยรุ่น (สุชาติ โสมประยูร และ วรณิ โสมประยูร, 2528) สอดคล้องกับ คินเซย์ (Kinsey, 1996 อ้างใน ชาติ แจ่มนุษ, 2539) กล่าวว่า คนอื่น ๆ ในครอบครัวจะมีส่วนสำคัญประการหนึ่งในการปลูกฝังเจตคติและค่านิยมในเรื่องเพศ บิดามารดาและสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวจะมีส่วนสำคัญในกระบวนการจัดเกลาทางเพศ (sexual socialization) โดยเป็นแหล่งถ่ายทอดความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม และแบบแผนพฤติกรรมทางเพศโดยตรงจากการอบรม

สั่งสอนหรือเป็นตัวแบบ (Modeling) ของการแสดงออกทางความเชื่อและค่านิยมทางเพศโดยอ้อม จากวิถีชีวิตประจำวันในครอบครัว เด็กจะค่อย ๆ รับรู้ค่านิยมเรื่องเพศเรื่องใดดี เรื่องใดควรทำไม่ควรทำ บิดามารดาจึงควรแสดงบทบาทในการปลูกฝังให้บุตรเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งนำไปสู่การมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยเฉพาะรู้จักบทบาทและการอยู่ร่วมกันของชายหญิงอย่างเหมาะสม รวมถึงการมีทัศนคติที่ดี มีความรับผิดชอบต่อเพศตรงข้าม และการเพิ่มทักษะในด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเผชิญปัญหาทางเพศของวัยรุ่นต่อไป

จากกรณีดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจว่า บิดามารดาของเด็กวัยรุ่นในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ได้มีการเตรียมความพร้อมในเรื่องเพศและปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอย่างไรในด้านใด และมากน้อยเพียงไร ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษาบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร และศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร และเปรียบเทียบบทบาทดังกล่าว จึงได้ศึกษาในเรื่องนี้ โดยเลือกพื้นที่อำเภอเมืองเชียงใหม่เป็นพื้นที่การศึกษา เพราะถือได้ว่ามีความเจริญในทุก ๆ ด้าน มีประชากรที่มีคุณสมบัติหลากหลายทุกระดับอาชีพและการศึกษา และยังเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว จึงเป็นที่น่าสนใจว่าประชากรเหล่านี้จะมีบทบาทและทัศนคติที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร เนื่องจากอะไรและมีตัวแปรใดเป็นตัวกำหนด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านประชากรทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร ความรู้เรื่องเพศศึกษาของบิดามารดากับบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร
3. เปรียบเทียบบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตรระหว่างครอบครัวที่มีบิดา หรือมารดาคนเดียวกับครอบครัวที่มีทั้งบิดามารดา
4. ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บิดามารดาของนักเรียนชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2541 ที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

2. ขอบเขตเนื้อหา

ศึกษาบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร ในด้านทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร ความรู้เรื่องเพศศึกษาของบิดามารดา และการถ่ายทอดความรู้ด้าน

- พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น
- ความรู้ตักมีคุณค่าในตนเอง
- การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย
- การเบี่ยงเบนความรู้สึทางเพศ
- การหลีกเลี่ยงสถานการณ์วิกฤติ
- การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนและกลุ่มสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

บทบาทของบิดามารดา หมายถึง หน้าที่ของบิดามารดาที่จะเตรียมความพร้อมให้บุตรในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร

ความพร้อมในการเผชิญปัญหา หมายถึง ความสามารถของบุตรที่จะจัดการกับปัญหาอันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

เพศสัมพันธ์ หมายถึง พฤติกรรมการมีความสัมพันธ์ทางเพศของบุตร ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดปัญหาทางเพศสัมพันธ์

ปัญหาเพศสัมพันธ์ หมายถึง พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ที่จะนำไปสู่การเกิดปัญหาทางเพศสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อครอบครัว สังคมส่วนรวม และต่อตัววัยรุ่นเองด้วย เช่น

ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาโรคเอดส์ ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้งผิดกฎหมาย ปัญหาการถูกละเมิดทางเพศ ปัญหาสุขภาพจิตในวัยรุ่น

วัยรุ่น หมายถึง บุตรของกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและหญิง ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2541 .ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน เฉพาะที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ความรู้เรื่องเพศศึกษา หมายถึง ความรู้ของบิดามารดาเกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น

พัฒนาการทางเพศ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางสรีระของวัยรุ่นชายและหญิง รวมถึงพฤติกรรมทางเพศ การเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจ ความรู้สึก และธรรมชาติของความต้องการทางเพศ

ทัศนคติเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง ทัศนคติของบิดามารดาที่มีความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากนักน้อยเพียงใดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ตลอดจนค่านิยมและการยอมรับในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

การถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา หมายถึง การที่บิดามารดาแนะนำความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศให้แก่วัยรุ่น ทั้งในด้านการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และความรู้สึกและความต้องการทางเพศ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับปัญหาด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์

ความรู้สึกมีค่าในตนเอง หมายถึง การที่วัยรุ่นมีความรู้สึกว่าคุณค่าเป็นที่น่าสนใจภูมิใจในการประพฤติปฏิบัติในทางที่ถูกต้องเหมาะสม รวมถึงความสามารถของตนเองในการให้มองคุณค่าของผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย หมายถึง ความรู้และพฤติกรรมของวัยรุ่นในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงและป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาทางเพศสัมพันธ์ เช่น ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาโรคเอดส์ ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้งผิดกฎหมาย

การหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์วิกฤติ หมายถึง การที่วัยรุ่นชายหญิงหลีกเลี่ยงการอยู่กันตามลำพังสองต่อสอง และหลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่มีสื่อหรือสิ่งช่วยยั่วทางเพศที่เป็นการกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกหรือความต้องการทางเพศอันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม

การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนและกลุ่มสังคม หมายถึง การที่บิดามารดาแนะนำให้บุตรเรียนรู้เรื่องเพศผ่านทางสื่อมวลชนและกลุ่มสังคม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
2. ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรประชากร ทักษะต่อการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร ความรู้เรื่องเพศศึกษาของบิดามารดากับบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร
3. ทราบตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อบทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของบุตร
4. เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อกำหนดแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น